

1939

1989

50. výročí
oddílu házené
Sokola Měnin

Všem příznivcům házené!

Dovolujeme si předložit Vám malou brožurku o tom, jak začali v Měnině hrát, hráli a hrají házenou, o tom, že tato měnínská házená připravila oslavu 50. výročí založení na rok 1989.

A protože takové kulaté výročí je jen jednou v činnosti organizace, pak je to příležitost k zamyšlení, k poohlédnutí, vyhodnocení i zhodnocení půlstoleté činnosti trvání házené a všeho, čím házená procházela, s jakými nedostatky se potýkala, kdy a s kým slavila největší úspěchy, kolik nadšenců se na organizaci i samotné hře podílelo atd.

O tom všem Vás chceme informovat v následujících řádcích tohoto skromného spisku, který má být současně holdem všem těm, kteří házenou založili, kteří házenou vedli, kteří ji vlastním herním projevem nejen obohatili, ale také proslavili.

A bylo jich, věřte, mnoho přemnoho. A těm všem čest a sláva jako skromné poděkování.

TJ Sokol Měnin
oddíl házené

MĚNÍNSKÁ HÁZENÁ

MĚNÍN – „starobylý městec na stoku Cézavy s Říčkou severovýchodně Židlochovic, politicky a katastrálně samostatný...“, píše Augustín Kračohvíl ve Vlastivědě moravské roku 1910.

A tamtéž, že za vlády krále Václava I. v roce 1240 bývalo městečko Měnin zeměpanským majetkem. Procházela jím obchodní silnice do Rakous, Polska a Uher. Silnice od Měnina ústila do Brna v bráně, která podnes nese název Měnínská.

Že v roce 1321 postupuje král Jan Lucemburský své korunní statky Měnin s příslušenstvím královně-vdově Elišce Rejčce a ta je daruje 1323 panenskému klášteru cisterciáckému v Brně. Poté význam Měnina klesal a roku 1560 přešel do rukou moravských stavů a brzy poté do majetku pánů z Lomnice... až roku 1583 koupil městečko Měnin „urozený pan Fridrich ze Žerotína na Židlochovicích a připojil jej k Židlochovickému statku“.

A v této obci na panství urozeného pana Žerotína byla 7. října roku 1906 založena Tělovýchovná jednota Sokol Měnin, která sehrála v místě významnou úlohu při rozvoji tělovýchovy a sportu, od vzniku až po současnost.

Nemalou měrou k tomu přispěla výstavba sokolovny, která byla dokončena a otevřena roku 1925. Bylo přirozené, že sokolovna a přilehlé hřiště sloužily tělovýchově i sportu. V budově prověřovali dovednost cvičenci na náradí a na hřišti vyznavači četných kolektivních her.

Hodně se hrála odbíjená a házená, dosti dlouho, až potud než-li více zájmu získala házená.

Po hřišti se proháněli kluci, dnes již důchodci, hráli házenou, českou házenou, jen tak rekreačně, pro zábavu a potěšení a sem tam si zajeli zahrát i do některé sousední vesnice, kde také hráli házenou.

A tak to trvalo až do roku 1939, kdy byla v Měnině organizována po stránce sportovní česká házená při TJ Sokol.

Prvý oddíl v počtu 8 mužů se pustil do hry. Byli to: Václav Pavlíček, František Fišer, Oldřich Mares, Jan Svoboda, Ladislav Baxant, Mojmír Povolný, František Ralenovský, Miroslav Šindelář, pod vedením trenéra Mojmíra Povolného a výboru oddílu házené s Janem Svobodou (předsedou), Drahošem Ralenovským, Oldřichem Maresem a Mojmírem Povolným.

Brzy poté založen oddíl dorostenců, v němž byli Miroslav Vágner, Oldřich Baxant, Bořivoj Povolný, František Šindelář a Josef Čech; a oddíl žáků s Karlem Hytychem, Františkem Studeným, Oldřichem Konečným, Janem Bedřichem, Jaroslavem Radvanem, Miroslavem Komínkem, Jaroslavem Ralenovským.

Házená byla tu.

Hráči, trenéři i funkcionáři oddílu házené sbírali zkušenosti a hráli v pohodě i přes tragickou okupaci našich zemí, neboť hra posilovala tělo i ducha a přispívala v této těžké době k upevňování mravních vlastností.

A tak tomu bylo i po vypuknutí II. světové války, až do 13. dubna 1941, kdy okupanti zakázali činnost TJ Sokol, tuto rozpustili, majetek zabavili.

Krátce existující oddíl házené byl v koncích. Nějaký čas hrál na hřišti u sokolovny a když mu byla nabídnuta možnost pokračovati ve sportovní činnosti pod „záštitou Národního souručenství“, přijal. Tím ovšem přijal oddíl házené i podmínky, které musel on i hráči plnit a o nichž neměli ani potuchy.

A to bylo pro mladé sportovce, navíc hrající českou házenou, přespříliš.

Po ročním hostování pod Národním souručenstvím (budiž jim to ke cti) odešli – vystoupili a kolektivně se přihlásili do SK Měnin – sportovního klubu kopané, kde jim bylo umožněno hrát házenou. Hezké bylo od funkcionářů i hráčů kopané, že bez okolků přijali hráče házené od svých řad; a to i přesto, že si v minulosti leccos vytýkali, v mnohém se neshodli a přesto setrvali pospolu až do osvobození Rudou armádou v roce 1945.

V roce 1942 byly provedeny změny v družstvu mužů, které hrálo stabilně v sestavě Josef Čech, Oldřich Baxant, Miroslav Vágner, Mojmír Povolný,

Miroslav Šindelář, Bořivoj Povolný, Bohuslav Zmrzlý, Václav Zmrzlý, František Fišer, Vladimír Baxant, Rudolf Příhoda.

Současně v témže roce postaveno II. družstvo mužů ve složení František Čech, Oldřich Zmrzlý, Bohumil Pražan, Zdenek Blažek, Ladislav Melo, Drahoš Ralenovský, Alois Zmrzlý.

Doklady o činnosti odd. házené v době nesvobody

Důkazy o splynutí oddílu házené s SK Měnín objeveny v pokladním deníku SK Měnín zápisem: „1. 3. 1943“.

Dalšími zápisy v pokladním deníku doloženo, že měninští házenkáři sehráli v roce 1943 zápasy se Slovanem Brno 28. 3., s oddílem házené z Hrušovan a Žatčan. V měsíci dubnu 1943 zaúčtováno zaplacení 25.50 a 150 Kč Českému svazu házené, poté příjem náhrady za sehrané zápasy z Křenovic, Komína, Horních Heršpic a také vydání za odvetné zápasy.

Dále hráli v Tišnově, Brně-Žabovřeskách, Telnici, Chrlcích, Židenicích, Kyjově.

Muži organizováni ve „svazu házené“ hráli I. B tř.

Četná soutěžní utkání sehrál i dorost. Bylo to v Chrlcích, Šaraticích aj.

Čilá sportovní činnost se rozvíjela i v prvním pololetí roku 1944. To již oddíl trénoval a hrál na hřišti u sokolovny. Muži sehráli kolem dvaceti zápasů a to se hrálo jen do konce října, kdy v důsledku válečných událostí, blížící se frontě, sportovní činnost ustala.

Od osvobození k únoru 1948

Po osvobození obce 24. 4. 1945 došlo bezprostředně k obnově činnosti TJ Sokol a to 6. 8. 1945 za starostování Miroslava Zmrzlého, kdy vzpomenu obětí z řad hráčů házené, tragicky zahynulých Drahoše Ralenovského, Jana Bedřicha a Jarka Radvana.

K obnově činnosti oddílu házené došlo 20. 9. 1945, kdy házenkáři byli ještě v SK Měnín.

Poté žádný jiný záznam o oddílu házené nebyl v pokladním deníku uveden, proto lze s jistotou říci, že od tohoto data přešel oddíl házené zpět do TJ Sokol, kde v březnu 1946 zápis ze schůze výboru a 6. 7. 1946, kdy „Svaz házené zaslal poukaz na nový míč,“ – zápis z výborové schůze.

Oddíl české házené procházel od roku 1946 v mateřské jednotě vším tím, čím jednota žila. Měl však méně starosti hospodářských a o to více času pak mohl věnovat tréninku, nácvičku rychlosti, techniky, vytrvalosti, síly, vlastností potřebných k mistrovským utkáním.

Funkci vedoucího oddílu české házené nadále vykonával Jan Svoboda, který současně trénoval dorost.

Činnost se slibně rozvíjela, jak o tom svědčí zpráva náčelníka Miroslava Šindeláře, přednesená na valné hromadě TJ Sokol Měnin 10. 1. 1948: „V naší jednotě pěstujeme házenou, muži sehráli 17 zápasů; obdrželi 170 branek a střelili 158 branek. Sehráli 8 vítězných, 8 prohraných a 1 nerozhodný zápas.

Dorost sehrál celkem 12 zápasů, 10 poražených a 2 vítězné.“

Úspěchy oddílu házené byly střídavé, ale prorazit, vyniknout ne a ne. Až přišel rok 1952.

Cestou k největším úspěchům

V roce 1952 se družstvo dorostu české házené Sokola Měnin probjovalo do finále o titul přeborníka ČSR. Finále uspořádáno v Třeboni a měninští dorostenci byli druzí – stříbrní. Byli reprezentanty kraje Brno. Proto posily.

Reprezentovali Václav Konečný, Jiří Krejčířík, Jiří Konečný, Josef Konečný, Jiří Strouhal, Jaroslav Dásek, Zdenek Radvan, Josef Lejska, Miroslav Zmrzlý, Jaroslav Nezmeškal, Marcel Gregorovič ze Sokolnice a Jan Vykouřil z Telnice. Trenér Karel Hytych. Vedoucí Jan Svoboda.

Cestou do finálové skupiny porazili dvakrát Gottwaldov 4:1 a 5:0; ve finále byli jejich soupeři dorostenci z Mostu, Prahy IV., Rokycan, Vitkovic a Náchoda, kteří také zvítězili, ale jen lepším poměrem branek při rovnosti bodů s druhým Měninem.

Na treboňské finále vzpomínají účastníci nejen pro vybojované druhé místo, ale také proto, že jim k umístění blahopřál osobně předseda ÚV ČSTV Ludvík Svoboda.

V roce 1959 se měninští dorostenci utkali v dalším finále o přeborníka ČSR v Turnově s Baníkem Duby, Ejovicemi, Náchodem a skončili čtvrtí. Byli to dorostenci Milan Hamerník, Jaroslav Hrdlička, Ivan Klein, Jaroslav Konečný, Rudolf Loučka, Jan Mares, František Mrkvica, Jiří Štěpánek, s vedoucím Oldřichem Maresem a trenérem Rudolfem Juráskem.

Do dalšího finále poháru české házené o titul přeborníka ČSR se dorostenci probjovali 18. a 19. 6. 1960 v kvalifikačním utkání v Třešti a finále sehráli 7.–10. 7. 1960 v Náchodě s hostiteli, Čakovicemi, Prahou IV. pod vedením trenéra Jana Hytycha.

V Náchodě si vybojovali 2. místo dorostenci Jaroslav Hrdlička, Ivan Klein, František Hytych, Jaroslav Konečný, Petr Krejčí, Jan Mares, Jiří Michálek, František Zezula, František Mrkvica, Jan Richter.

I v roce 1961 byl mladší dorost ve finále přeboru ČSR. Tentokrát se hrálo ve Studénce. Do sehraného kolektivu přibyl František Hlaváč a Jan Kaplan z Otmarova.

Ač dorostenci prošli celým finálem úspěšně, vyhráli vše, byli čtvrtí po diskvalifikaci.

Dorost se stal v roce 1959 vítězem turnaje v Chropyni a v roce 1960 v Třeboni. Třeboňské vítězství bylo zvláště cenné, neboť bylo vybojováno s 12 soutěžícími družstvy.

Úspěchy slavilo také družstvo žáků, které v roce 1957 bojovalo o postup do finále o titul přeborníka ČSR. Družstvo skončilo čtvrté a do finále nepostoupilo.

V roce 1959 vybojovalo družstvo mladších žáků titul přeborníka Jiho-moravského kraje.

Radost z dosažených úspěchů byla obrovská a ještě větší z toho, že v zá-cích a dorostu vyrůstala záloha vytvářejícího se družstva mužů.

V družstvu mužů bylo neustále nutné řešit generační problém. V roce 1946 odešli starší hráči a utvořeno nové družstvo ve složení Jan Hrouzek, Karel Hytych, Karel Klein, Bořivoj Povolný, Mojmír Povolný, Jaroslav Ralenovský, František Studený, Jiří Zezula, František Konečný, Jan Pus-tina, František Baxant a František Buchta. Oddíly té doby měly stálou zálohu v dorostu a žactvu.

Přesto všechno docházelo k poklesu aktivity družstva mužů a v roce 1950 došlo ke zlomu. Z družstva odešlo 7 členů základní sestavy k výkonu vojenské presenční služby (z nich mnozí do vojenských oddílů), takže se družstvo mužů rozpadlo a bylo rozhodnuto odhlásit je ze soutěže a tím větší pozornost věnovat dorostu a žákům. A to přineslo své ovoce.

Na podzim 1951 zahájilo družstvo mužů znovu soutěžní činnost. Bylo složeno z hráčů vrátivších se z vojenské presenční služby a doplněno odchovanci z řad dorostu.

Družstvo mužů bylo sestaveno z hráčů Miroslava Komínka, Aloise Zmrzlého, Stanislava Zmrzlého, Bohuslava Doležala, Miroslava Hytycha, Vojtěcha Veselého, Vladimíra Prima a Vojtěcha Palána.

V sezóně roku 1955/56 vyhráli muži krajský přebor a postoupili do divi-ze. Rok jim postačil k tomu, aby si vydobyli vítězství i v divizi a tak si zajis-tili postup do II. ligy.

Ale II. liga byla nad jejich síly, udrželi se v ní pouze rok a vrátili se do divize, kterou opět vyhráli a postoupili, pustili se podruhé do boje ve II. lize.

To se psal rok 1960–1961.

V tomto roce, z jara, rozhodnuto skončit s českou házenou a přejít na mezinárodní házenou, která se již hrála ve všech sousedních jednotách a hřiště soupeřů byla snadněji, rychleji a levněji dosažitelná.

Tak tedy končila rokem 1961 (na Markétské hody) slavná éra české házené v TJ Sokol Měnín a začala nová éra mezinárodní házené.

Ale dříve, než budeme sledovat mezinárodní házenou, připomeňme si bojovníky družstva mužů, kteří měnínskou házenou takto proslavili.

Byli to: Jaroslav Ďásek, Jan Hytych, Karel Hytych, Miroslav Hytych,

Josef Konečný, Josef Lejska, Zdenek Radvan, Jiří Strouhal, Miroslav Zmrzlý, Jan Pustina, Jaroslav Vlasák, Ladislav Prima, Ladislav Sítař, Jan Strouhal, Milan Zmrzlý, Jan Hrdlička.

Soupeři mužů oddílu házené Sokola Měnín v roce 1959 byly týmy z Náchoda, Nového Města nad Metují, Přívozu, Ostravy, Moštěnic. Muži si také zahráli na házenkářských turnajích v Hranicích, Brně, Znojmě a Olomouci. Na Markétské hody 1959 s Duklou Písek, kde hráli ménínští Jan Strouhal a Jaroslav Vlasák.

V roce 1960 hráli v Brně, Hranicích, Svinově, Chropyni, Bohunicích, Jihlavě, Dvoře Králové, Ostravě. Na turnaji v Hranicích a na hody přátelské utkání s Duklou Hranice, kde vojančili Milan Zmrzlý a Ladislav Sítař.

Věru, toho těch soupeřů mnoho; a těch bitev, svedených s nimi, ještě více. A toho cestování! A těch vzpomínek!

Ve vzpomínkách se vybavila i sestava družstva žen z roku 1950 – Naďa Hytychová, L. Graclová, M. Lejsková, Z. Loučková, M. Kleinová, E. Mífková, R. Štěpánková, J. Povolná s trenérem a vedoucím v jedné osobě Janem Pustinou.

Družstvo žen se po dvouletém soutěžení rozešlo, děvčata se povdávala a byl konec.

Tentýž osud stihl i družstvo žen z let 1957 až 1961. Bylo to družstvo složené z hráček Anny Klementové, Evy Knechtové, Míly Konečné, Anežky Kopřivové, Anny Mihulkové, Pavly Povolné, Marie Randulové, Marie Zemanové, Kamily Svobodové a Evy Šindelářové.

MEZINÁRODNÍ HÁZENÁ OD ROKU 1961 K DNEŠKU

S přechodem na mezinárodní házenou v roce 1961 došlo nejen k podstatným změnám pravidel, ale také ke změnám soupeřů.

Nebylo již nutné za nimi cestovat po vlasti české, soupeři byli blíže a blízko a na jeho hřištích bylo vždy vidět a slyšet ménínské fanoušky, kteří pravidelně svá mužstva doprovázeli a jaksepatří povzbuzovali.

Obdobně tomu bylo i u soupeřů přijíždějících do Měnína k odvetě. Soupeři byli známější a tím soupeření zajímavější.

Od podzimu 1961 hráli ménínští muži krajský přebor s muži Sokola Tuřany, Bedihoště, Kostelce n. H., Adamova, Telnice, Brna-Maloměřic a Brna-Bohunic.

Z jara 1962 nastupovaly oddíly k odvetným utkáním, pod vedením trenéra Jana Pustiny.

Přechod na mezinárodní házenou způsobil pokles aktivity a hodnocení oddílů nebylo ze strany výboru TJ Sokol příznivé.

„Oddíl házené byl hodnocen záporně, jen příprava na jarní sezónu je plněna.“ Členská schůze 23. 9. 1964.

„Oddíl házené po stránce závodní je dost uspokojivý...“, hodnotil výbor TJ 14. 11. 1964 a to bylo důkazem dobrého zabydlení v soutěži a v sezóně 1965–1966 postoupilo do divize, kde od roku 1967 do roku 1969 skončilo vždy na druhém místě a jen o vlásek mu unikl postup do druhé ligy.

V družstvu mužů v tomto období hráli: František Aujeský, Jaroslav Dásek, Jan Hytýk, Ivan Klein, Petr Krejčí, Vratislav Mares, Josef Nechvátal, Jiří Richter, Miroslav Šindelář, František Zezula a Milan Zmrzlý, trenér Sítař.

Na Markétské hody v roce 1968 hrál v Měnině přeborník ČSSR Baník Karviná, se dvěma odchovanci měnínské házené, sourozenci Václavem a Jaroslavem Konečným.

V roce 1965 sehráli muži házené Měnin prvé mezinárodní přátelské utkání s RK Metalac Valjevo z Jugoslávie a podlehli v poměru 17:26.

A poté, po roce 1969, byl oddíl házené zasažen generačním problémem, jak poznamenáno v zápise výroční členské schůze 28. 2. 1971. „Oddíl házené ... po předchozích úspěších jsou problémy s hráčskou základnou.“

Nutně došlo k postupné obměně hráčů, vesměs odchovanců oddílu. K těm, kteří z minulých let setrvali, přibyli noví: Bohumil Dostál, Jiljí Hrouzek, Karel Klement, Miroslav Rozprym. Problémy však přetrvávaly i nadále a prohlubovaly se, až do roku 1974, kdy členská schůze (3. 3.) konstatovala: „...Krise a stagnace pozvolna přecházejí, zejména podchyčením značného počtu žáků.“

To byl obrat k lepšímu a o sezóně 1975/76 bylo řečeno, že muži i žáci bojovali se střídavými úspěchy s umístěním v polovině tabulky. A o rok později (1976/77) „...činnost všech oddílů byla úspěšná. Pozornost zaměřena k mladým.“

Na podzim roku 1980 byli muži osmí, dorost čtvrtý a žáci šestí.

V tomto období (7. 10. 1976) se stal vedoucím a trenérem dorostu Ivan Klein a žáků Václav Krejčí. Roku 1980 došlo ke změně ve funkci předsedy oddílu házené. Zvolen Ivan Klein, který přebíral funkci od Jana Svobody – byl v čele házené od roku 1939 nepřetržitě 41 let.

Nové vedení oddílu házené, sám předseda Ivan Klein, všechno bývalí nebo dosud výkonní hráči oddílu se rozhodli začít od mládeže.

Roku 1982 oddíly mladších i starších žáků byly v pilném tréninku a o rok později se družstvo mladších žáků stalo přeborníkem okresu. Sestava vítězného družstva: Hrdlička R., Bartoška P., Baxant J., Hložek O., Čermák M., Doležal Br., Kocian J., Vacula M., Hlaváč P., Šindelář R., Bednárik I., Čermák Zd., Fidler T., trenér Ivan Klein.

Toto družstvo se drželo pohromadě, pilně trénovalo, a v sezóně 1985 hrálo krajský přebor mladšího dorostu, obsadilo 8. místo se 6 body a to byl na nováčka úspěch.

Na sezónu 86/87 se družstvo mladšího dorostu pečlivě připravilo a obsa-

dilo 5. místo v tabulce se ziskem 22 bodů a poměrem branek 323:305. Mezi nejlepší střelce patřili: Kubela 60 branek, Hložek 46, Baxant 42 a Kocian 41 branek.

Do stabilní sestavy z předcházejících let zařazeni: Kučera D., Kolník M., Strava J., Čermák M.

V sezóně 1987/88 přešlo družstvo do kategorie staršího dorostu, kde napoprvé obsadilo 4. místo se ziskem 19 bodů. Novými členy hráčského kolektivu byli: Chládek J., Mrkvice M.

V podzimní části sezóny 1988 obsadilo družstvo staršího dorostu po polovině soutěže 4. místo se ziskem 7 bodů a poměrem branek 141:153.

Nejlepší střelci podzimní části soutěže byli: Kubela D. 44, Hložek O. 40, Kocian J. 19 a Baxant J. 19 vstřelených branek.

V sestavě staršího dorostu ještě hráli: Doležal Br., Hrdlička R., Čermák M., Hlaváč P., Kučera D., Kolník M. Trenér Ivan Klein.

Muži, hrající v roce 1982 KP II., se umístili v tabulce na druhém místě, se stejným počtem bodů jako vítěz.

V roce 1985 skončili pod vedením trenéra Miroslava Šindeláře první. Postoupili do krajského přeboru. Po roce působení sestoupili do nižší soutěže. Pak došlo k značnému omlazení družstva mužů. Zatímco starší v roce 1987 již hráli mimo soutěž jako „Stará garda“, třeba o hodech s Duklou Písek, mladší s trenérem Janem Palánem zaujali místo v soutěži, kde vybojovali šesté místo, což bylo částečným zklamáním.

V podzimní části soutěže 1988 hráli muži okresní přebor, sehráli 9 zápasů, získali 11 bodů a při skóre 195:160 čtvrté místo.

Zvýšená pozornost byla neustále věnována těm nejmladším – žákům. Vedení oddílu pro ně vybralo trenérskou dvojici ve složení Vlad. Vudia – Alois Zmrzlý. Pod jejich vedením obsadili v roce 1986 v okresním přeboru 6. místo a v roce 1987 se posunuli na místo 4., které obhájili i v podzimním kole 1988.

V roce 1988 sehráli žáci své mezinárodní utkání s házenkáři, žáky Německé demokratické republiky. Střetnutí skončilo nerozhodně 11:11.

Jak patrně, s blížícím se 40. výročím sjednocené tělovýchovy, měninská házená se opět „drala“ do popředí.

Kdo na tom měl zásluhu? Celý štáb pracovníků. Oba výbory. Jak výbor TJ Sokol, tak také výbor oddílu házené. Dále pak organizátoři, trenéři, hráči.

Na jaře 1987 byla složena družstva z těchto hráčů: družstvo žáků – Grolich, Pavalec, Fidler, Čermák, Popela, Zmrzlý, Lízal, Bednárik, Vudia, Dolina; družstvo dorostu – Doležal, Strava, Hložek, Baxant, Vacula, Čermák, Kučera, Hrdlička, Bartoška; družstvo mužů – Šindelář, Konečný, Vacula, Král, Klepač, Zmrzlý, Palán, Jedlička, Konečný, Strava, Sládeček, Dvořáček, Rozprým.

V roce 1988 se oddíl házené pustil do výstavby kabin a zhotovení dokumentace na generální úpravu hřiště házené. Obě práce by měly být provedeny do konce pololetí roku 1989, k oslavám 50. výročí založení házené při TJ Sokol Měnin.

K oslavám, které v retrospektivní zkratce připomenou radosti i strasti, zklamání i úspěchy oddílu házené Sokola Měnin, ale také celou škálu těch desítek či stovek funkcionářů a hráčů, kteří se v průběhu pěti desetiletí zapsali do historie měnínské házené.

Mezi předními házenkáři, kteří udělali prvé krůčky v této hře na měnínském hřišti, byli i čtyři hráči, jejichž výkon, nasazení, umění bylo na takové výši, že neušli pozornosti trenérů ligových klubů, které je získaly, v nich se proslavili.

Byli to: František Jurásek, juniorský reprezentant ČSSR, po přestupu hraující za TJ Gottwaldov a Rudou hvězdu Bratislava.

Václav Konečný, brankář, přestoupivší z Měnína do Telnice a odtud do Baníku Karviná, kde byl v širší nominaci družstva ČSSR.

František Mrkvica, přecházející z Měnína přes TJ Gottwaldov do Dukly Praha a Tepny Náchod. Za působení v Dukle v letech 1963–1965 byl zařazen do reprezentačního družstva mužů házené a 15x oblékl reprezentační dres.

Jaroslav Konečný, jehož házenkářská pouť začínala Měním, pokračovala Telnicí, Duklou Praha, Telnicí, Baníkem Karviná a končila v KSB Brno. Byl stálým členem reprezentačního družstva ČSSR, za reprezentaci odehrál 107 zápasů a řadu posledních s kapitánskou páskou na ruce.

Byl členem vítězného kolektivu na MS v házené r. 1967 ve Švédsku – (zlaté medaile); i členem stříbrného družstva házené na XX. letních Olympijských hrách v Mnichově v roce 1972.

Nositel čestných titulů Mistr sportu a Zasloužilý mistr sportu.

A to byla a stále je chloubou měnínské házené, potvrzující, že v Měnině se hrála dobrá házená, když zde vyrůstali takovíto zdatní hráči.

Tolik o radostech i strastech, úspěších i zklamáních funkcionářů, hráčů i členů oddílu házené Sokola Měnin.

Tolik o neuvěřitelném množství dobrovolné práce všech organizátorů, trenérů i hráčů za dobu padesáti let od založení oddílu házené a z toho za dobu čtyřiceti let sjednocené tělovýchovy.

Soudružské poděkování všem, kteří se na velkolepém rozvoji sjednocené tělovýchovy podíleli.

Březen 1989

Zpracoval Adolf Pobořil ve spolupráci s funkcionáři a hráči Sokola Měnin, jmenovitě Jaroslavem Dáskem, Ivanem Kleinem, Janem Pustinou, Janem Svobodou, Miroslavem Šindelářem a Karlem Hytychem.

Ralenovský Fr., Šindelář Mir., Fišer Fr., Baxant Lad., Povolný Moj.,
Pavlíček Vác., Svoboda Jan
družstvo mužů, které v r. 1939 bylo u zrodu házené.

Buchta Fr., Baxant Fr., Pustina Jan, Veselý Voj., Hytych M., Studený
Vác., Hytych K., Konečný Fr.

1950

N. Hytychová, J. Pustina – trenér, M. Lejsková, Z. Loučková, L. Graclová, M. Kleinová, E. Mířková, R. Štěpánková, J. Povolná.

Konečný Fr., Hytych K., Hytych Mir., Pustina Jan, Zmrzlý Mir., Zmrzlý Al., Konečný Jos., Hytych Jan,

1955

Hytych Jan, Pustina Jan, Radvan Zd., Hytych K., Strouhal Jiří, Zmrzlý Mír., Hytych Mír., Lejska Jos., Prima Lad., Vlasák Jar.

Radvan Zd., Klementová A., Hrouzková L., Zemanová M., Konečná Mil., Povolná P., Míhulková A., Randulová M.

Svoboda Jan, Pustina Jan, Lejska Jos., Radvan Zd., Hytych K., Konečný Jos., Ďásek Jar., Hytych Jan, Zmrzlý Mir., Hytych Mir., Prima Lad.

Michálek Jiří, Zezula Fr., Hytych Fr., Mares Jan, Mrkvica Fr., Hytych Jan, Krejčí Petr, Hrdlička Jar., Rychtr Jan, Konečný Jar., Klein I.
družstvo dorostu, které získalo II. místo na přeboru republiky

Mares Vrat., Klein Ivan, Šindelář Mír., Richtr Jiří, Zmrzlý Mil., Krejčí Petr, Hytych Jan, Sitař Lad., Nechvátal Jos., Aujeský Fr.

Rospřým Mír., Melo Lad., Nechvátal Jos., Hrouzek Jiljí, Široký Mír., Mares Old., Bedřich Jos., Dvořák Jos., Barták Jan, Malý Jan

Šindelář Mir., Hytych Jan, Klement K., Klein I., Horák Jiří, Nechvátal Jos., Hrouzek Jiljí, Bedřich Jos., Klein A., Konečný Jos., Rosprým Mir., Dostál B., Krejčí V., Zmrzlý A.

Vacula J., Rosprým Mir., Ovečka P., Horák J., Král Z., Haman L., Uher Jos., Hrouzek J., Malý R., Sekanina Mir., Šindelář Mir., Zmrzlý A.

Vudia L., Zmrzlý A. – trenéři

Grolich R., Pavelec R., Fidler T., Čermák Z., Popela J., Zmrzlý P., Lízal P., Bednarik I., Vudia A., Dolina J.

Doležal B., Strava J., Hložek O., Baxantž J., Kubela D., Klein I., Kocian J., Vacula M., Čermák M., Kučera D., Hrdlička R., Bartoška P.

Šindelář M., Konečný M., Vacula J., Král Z., Klepač L., Zmrzlý A., Klein A., Palán J., Jedlička C., Konečný J., Strava J., Sládeček M., Dvořáček R.